

Brand i Merridins gamle stald

I påsken brændte den gamle stald ved Lodskroen.

Det var påskelørdag, og alt åndede fred og ro. Jeg gik i haven og glædede mig over de mange løgplanter, der stod på spring. Pludselig begyndte det at knalde, som var det nytårsaften. – Åh, de knægte tænkte jeg, de kunne da skyde krudtet af på et andet tidspunkt end i påsken!

Så gik jeg ud på vejen for at få dem til at holde op.

Jeg blev noget overrasket, da jeg opdagede, at det var taget på Merridin Niensens gamle stald, der eksploderede af varmen fra det brændende høloft.

Jeg råbte til Thomas, mit barnebarn, at han skulle ringe 000 og melde brand. Det slog mig straks, at der kunne være børn i stalden, så jeg løb fra dør til dør og råbte ind i den brændende stald, - der var ingen, der svarede, og loftet var helt omspændt af flammer. Da jeg kom ud på vejen igen, så jeg 6-årige Axel.

Han var på påskeferie hos os, og jeg åndede lettet op, da han og hans legekammerater var ude i det fri.

Nu blev branden til et inferno. Det eksploderende asbesttag blev kastet 20 – 30 m væk, og en kvælende røgdrev mod nord – øst, og jeg tænkte, at det måtte være slemt på Vinkelvej og på campingpladsen.

Efter 20 minuttet kom Falck med 3 slukningskøretøjer og iværksatte en effektiv slukning. De mange, mange tilskuere kunne beundre deres arbejde. Desværre var det forgæves. Den gamle bygning stod ikke til at redde.

Nu er området spærret af og erklæret forurenede med asbeststøv.

Vi har været genboer til stalden siden 1957, og der dukker mange minder frem, når man står og betragter ruinen.

I 1957 drev vores genbo Merridin Nielsen landbrug, og det var besværligt. Markerne lå langt fra avlsbygningen, så man så næsten altid Merridin på farten til og fra marker og eng – tidlig morgen med et koppel køer ud langs stranden, så med de to store brune heste på markarbejde eller garnkørsel for fiskerne, eller han hentede sand i stranden til håndværkerne. Hen under aften trak han køerne hjem til malkning.

Det var altid hyggeligt og malerisk at møde Merridin, munter var han og havde altid en historie at fortælle. Han holdt meget af børn, og vor datter Trine nærmest boede i stalden sammen med de store heste.

Jeg husker nætter, hvor jeg hjalp ham med vanskelige kalvefødsler. Det var nogle enestående oplevelser i den lavloftede gammeldags stald, damp på væggene af den tungt åndende ko, den stærke lugt, og de andre køers store, medfølelse øjne.

Senere, da den store brune ikke kunne mere, tog Merridin Nielsen det store skridt og anskaffede sig en traktor, en grå Ferguson af de gode gamle. Og snart var Gråtøssen, som vi kaldte den, lige så integreret i billedet om den gamle stald, som Brune var det tidligere.

Den store stærke mand blev med årene bøjet af slid og slæb og døde for nogle år siden.

Nu er stalden også væk.

Og hotelbyggeri er vel det mest kvalificerede bud på fremtiden.

Thomas Toft